

TERENCE BLACKER

Dívka v sedle

*Jeden kůň a jedna dívka
proti celému světu...*

 C PRESS

Dívka v sedle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Terence Blacker
Dívka v sedle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

TERENCE BLACKER

Dívka v sedle

*Jeden kůň a jedna dívka
proti celému světu...*

Dívka v sedle

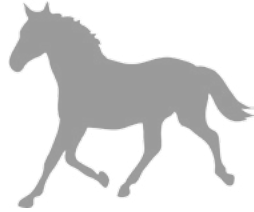

TERENCE BLACKER

 P R E S S

Brno
2017

*Věnováno památce
mého dobrého kamaráda
Paula Sideyho.*

Za maškaru

Na kraji trávníku stojí vysoký šedovlasý muž v těžkém kabátu z ovčí kůže. Za ním se až k lesu rozprostírají rozlehlé pastviny. Sem tam potáhne z doutníku, který drží v ruce.

Můj strýc. Bill Barton. Strejda Bill.

Chvíli ho pozoruju zpoza starého černo-zlatého koňského přepravníku, se sítkou na seno přehozenou přes rameno. Dva z našich poníků dnes poběží dostihy. Poníci jsou tu ještě tři a taky kůň patřící Elaine, ženě strejdy Billa. Ti jsou ve stáji vzadu.

Kromě ranního štěbetání ptáků slyším Teda, zaměstnance strejdy Billa, jak ve stáji kydá hnůj.

Na druhé straně dvora, vysypaného šterkem, stojí strejdův moderní dům, Coddington Hall. Kdysi tu stála stará historická

budova stejného jména, ale krátce nato, co ji strejda koupil, nešťastnou náhodou v kuchyni vypukl požár a dům vyhořel do základů.

„Všechno zlý je pro něco dobrý,“ říká strejda Bill, když o tom mluví. „Shrábl jsem pojistku a postavil si nový barák. Moderní. Výborně vybavený. Stylový. Bum, prásk, hotovo.“

Tohle je celý můj strejda. Umanutý chlap plný odhodlání. S ničím se dlouho nepáře. Když s ním někdo nesouhlasí, významně se na něho podívá. V pohledu strejdy Billa je něco, co přinutí lidi změnit názor.

Otočí se a hrne se ke mně. Připomíná mi velkého stříbrného lišáka, značkujícího si svoje teritorium. Kvapně házím sítku se senem dozadu do přepravníku.

Vzápětí se z domu vyloudá Michaela, strejdova dcera a moje sestřenice, a momentálně taky nejlepší kamarádka. Vypadá úžasně. Rajtky. Nablýskané boty. Hedvábný dres ve strejdových barvách, černé a zlaté. Vypadá jako opravdový žokej, akorát miniaturní a s dlouhými blond vlasy.

Zkontroluje svůj vzhled v jednom ze zpětných zrcátek.

„Sluší ti to, Em,“ ujistím ji.

„Díky, Jay.“ Usměje se a pak si všimne, co mám na sobě já. Tenisky. Džíny. Vybledlé černé tričko. Sametovou přilbu ožrahou od molů se staromódním knoflíkem nahoře. Z fleku bych mohla vystupovat v *Příbězích starožitností*.

„Můžu ti něco půjčit,“ mračí se.

„To je v pohodě. Aspoň mám pohodlí.“

Michaela legračně našpulí pusou, což je gesto, které nedávno pochytila v nové škole.

„*Pohodlí?*“ nechápe. „Co s tím má společného?“

Strejda konečně dorazil k přepravníku. Podívá se na Michaelu a na tváři se mu objeví úsměv hrdého otce. Ten zmizí, sotva zaregistruje mě.

„Sakra, holka,“ spustí tím svým nepříjemným hlasem. „Jdeš na maškarní?“

„Ještě musím zkontrolovat koně, strejdo.“

Tiše zakleje a nastoupí do auta.

Naposled se podívám do přepravníku.

Čau, kluci. Všechno v pořádku?

Marius vypadá neklidně. Dusty nepřítomně žvýká seno ze sítky.

To je celý on.

Strejda Bill netrpělivě zatroubí.

Zavřu dvířka přepravníku. Vtom zachytím pohyb za oknem v patře. Stojí za ním teta Elaine, zahalená v hedvábném županu a s hrnkem čaje v dlaních. Je to strejdova druhá žena a Michaelina nevlastní matka. Z našeho nápadu jet dostihy není nadšená. Zamávám jí na rozloučenou a ona se odvrátí.

Nasednu do auta, které je už teď plné doutníkového kouře.

Strejda Bill se na nás podívá a zakření se. „Připravený na dostihy, holky?“

„Hurá na ně!“ Michaela zapumpuje pěstí ve vzduchu. „Nemůžu se dočkat!“

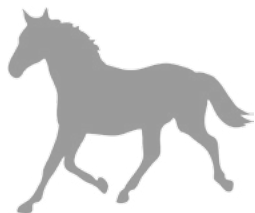
„Doufám, žeš vzadu všechno dvakrát zkontrolovala, Jay,“ poznamená strejda a vůz se rozjede.

„Ano, strejdo Bille.“

Bum.

Prásk.

Hotovo.

Sázka na jistotu

Jedeme zhruba hodinu. Michaela bez přestání mele o ponících, o škole a svých kamarádkách. Vidím, že je nervózní.

Já myslím na závod, který mě čeká. Motám se kolem strejdy Billa dost dlouho, abych věděla, že ať už má v plánu cokoliv, vždycky je to tak trochu na levačku. Říká tomu „ovládat systém“.

Otočím se k němu. „Pověz nám o těch dostizích, strejdo Bille.“

Potáhne z doutníku a vypustí oblak kouře. Michaela se začne dusit a vystrčí hlavu z okénka.

„Především je to sranda,“ odpoví. „Taky se trochu sází, aby si to užili i dospělí.“

Co se týče mého strejdy, dám vám jednu radu. Když se od něho chcete dozvědět pravdu, pozorně ho poslouchejte a potom jeho slova obraťte naruby. Nebo je přeskládejte zepředu

dozadu. Nebo zezadu dopředu. Zkrátka je překruťte, jak to nejvíc lze, jenom nevěřte tomu, co vám říká.

Podle mě jsou tyhle dostihy poníků především o sázení. S trochou vedlejší zábavy pro děti.

Kodrcáme po dlouhé hrbolaté cestě k zavřené bráně, před níž stojí dva chlápkové ve vojenských bundách a tmavých brýlích. Jejich postoj nepůsobí zrovna vstřícně. Když se přiblížíme, mrknou do auta, aby se přesvědčili, kdo se sem žene, a pospíchají otevřít bránu.

Spatříme před sebou velkou neohrazenou plochu.

„Kde to jsme?“ ptá se Michaela. Zní to ustrašeně.

„Tohle byl kdysi stadion, teď je to jenom zpustlej kus země, kde se odehrávají všemožný vylomeniny. Technoparty. Závody chrtů. Rvačky.“

„Rvačky?“ Podívám se, jestli žertuje. Kdepak, nežertuje. „Co na to policie?“

Spiklenecky se na mě zazubí. „Těm to z nějakýho důvodu nevadí. Tohle je takový území nikoho, kde neplatěj žádný zákony.“

„Aha, chápu.“ Sice ničemu nerozumím, ale v případě strejdy Billa je lepší se moc nevyptávat.

O několik stovek metrů dál se táhne stará silnice, kde parkují koňské přepravníky, přívěsy a dodávky. Vypadá to tu úplně jinak než na dostizích, na kterých jsme byly s Michaelou minule. Žádné stany, žádný padok vytvořený z balíků sena, žádné rodinné

pikniky. Žádný reproduktor, z něž by nás vítal hlas pořadatele, nikde pyšní rodiče, vedoucí mrňavé poníky se zapletenou hřívou.

Kolem plochy vidím kůly a bílou pásku. Dostihová dráha.

„Vypadá to kapku divně,“ zamumlá Michaela.

„Vypadá,“ přikývnu a potutelně se usmívám.

Připadám si, jako bych přijela domů.

Jdu se podívat na koně. Marius, světlý ryzák arabského původu, se chvěje vzrušením, zatímco Dusty, tmavý hnědák s rousy na nohách a velkým zadkem (můj nejoblíbenější poník na světě), nevykazuje žádné známky toho, že by se po cestě probudil.

Můžete hádat, kterého jezdím.

„Pojďte si projít dráhu, žokejové!“ volá na nás strejda.

Míří k bílé pásce. Kráčíme po vyznačené dráze a on Michaele ukazuje, kde je nejlepší půda. Nabádá ji, že tenhle kurz je delší, než je zvyklá, a tak musí s nástupem do finiše počkat. Marius dokáže pekelně zrychlit, soupeře v cílové rovince hravě porazí, ale když se dostane moc brzo do vedení, začne se nudit.

Poslouchám. Někdy se hodí, když si vás nikdo nevšímá.

Před tím naším se běží tři další dostihy. Michaela zůstane s Mariem v přepravníku. Já pozorně sleduju větší poníky. Většina jezdců jde do finiše moc brzo. Zapomínají, že přes týden přšelo. Tam, kde se dráha zužuje, je už hodně rozblácená. S každým

dalším závodem poslední zatáčka stále víc připomíná zorané pole.

U zaparkovaných aut peníze mění majitele a taky se tam celkem hodně popíjí. Tohle rozhodně není žádná hra, to je vidět. Všichni berou dostihy vážně.

Což se mi líbí.

Když vyvedeme Maria z přepravníku a sedláme ho, přilou-
dají se k nám dva sázkaři a prohlížejí si ho.

„Ve kterým jde dostihu, kámo?“ zavolá někdo na Billa.

„Čtvrtým.“

„Tehle poník je sázka na jistotu, co?“

Strejda Bill utahuje podbřišník a sázkařů si nevšímá.

„Jaký poník, tati?“ vyzvídá Michaela.

„Co se takhle vsadit o pětadvacet babek,“ navrhone muž, který nás sleduje. „Co vy na to, pane?“ zavolá mnohem hlasitěji na strejdu Billa. „Ten kůň za pokus přece stojí, ne?“

„Šetři si prachy, kamaráde,“ odpoví strejda Bill. „Nemá šanci.“

Muži ztratí zájem a odejdou.

„Možná vyhraje,“ zamumlá Michaela. „To nikdy nevíš.“

„Možná?“ směje se strejda. „Spíš určitě.“

„Tak proč jsi povídal, že nemá šanci?“

Strejda Bill se potutelně zaculí a mně najednou dojde, co má za lubem.

„Čím méně lidí si na tebe vsadí, tím vyšší kurz máš u bookmakerů,“ poznamenám. „Takže když zvítězíš, každý, kdo si na tebe vsadil, vyhraje víc peněz.“

„Což nikdy neuškodí.“ Strejda Bill vyhodí Michaelu do sedla a ta zasune nohy do třmenů. Marius se tváří trochu nadřazeně. Jezdkyně i jeho kůň vypadají nádherně.

„Kapánek ho oklusej, zlato,“ radí strejda Bill Michaelu, „ať se zahřeje.“ Sleduje, jak odjíždí, a pak se obrátí ke mně. „Ty toho nějak moc víš, holka,“ zadrmolí.

S úsměvem si jdu pro Dustyho. Už se stačil vzpamatovat a přinejmenším jeví zájem o svoje okolí. Strejda Bill mu navlékne na hlavu uzdečku a já ho osedlám. Po celou dobu na něho mluvím.

Tohle je náš den, chlapče. Ty jsi ten, o kterém si každý myslí, že nevyhraje. Ale my pro ně máme malé překvapení, že?

Dusty se ke mně lísá. Nezasvěcený by řekl, že loudí cukr, ale já vím, že poslouchá každé moje slovo.

Strejda Bill ho chytí za otěže a přidrží mu hlavu. Já mu vyčešu slámu z hustého ocasu a pak přejeďu dlaní po boku za sedlem. Dusty je napůl Connemarský pony, napůl plnokrevník. Ale je rychlejší, než se zdá.

„Skutečná krása se skrývá uvnitř,“ opakuje s oblibou Ted.

Vyhoupnu se Dustymu na hřbet a zasunu nohy do třmenů.

Krása není všechno, že jo, chlapče?

Strejda Bill vrtí hlavou. „Ty a ten pony – jste stejně hloupí, jak vypadáte.“

Nevšímej si ho, Dusty. Nezná tě tak dobře jako já.

„Poslouchej, dítě.“ Strejda Bill mluví tiše a věčně. Kontroluje, jestli mám dost utažený podbřišník. „Nebudeš se Michaele motat pod nohy, jasný? Jestli se rozhodne vzít to vnitřní stopou, pustíš ji. Nepleť se jí do cesty. Prostě jí uхни. Rozumíš? Dnes je Mariův den.“

„Ty chceš, abych prohrála?“

„Chci, aby Michaela vyhrála.“ Věnuje mi jedno ze svých typických mrknutí.

Cítím, jak se ve mně probouzí důvěrně známý vztek. Jako bych byla plná benzínu a někdo škrtl zápalkou.

„Rozumíš?“ opakuje strejda Bill tónem, který nepřipouští další diskuzi.

Zatnu zuby a přinutím se přikývnout. Pevně svírám otěže v rukou.

Když jsem byla malá, říkali tomu rudá mlha. „Jakmile padne na Jay rudá mlha, dávejte si na ni bacha,“ říkávala máma. „Je z ní úplně jiný člověk.“ Ale když mě popadne vztek, mlze se vůbec nepodobá. Spíš požáru hnanému větrem, který požírá vysoký les. Je nebezpečný a nedá se zastavit.

Seděla jsem na Dustym a v hlavě slyšela hlasy, které mě pronásledují po celý život doma i ve škole. *Bud' hodná holka. Musíš*

vědět, kde je tvoje místo. Drž se stranou. Netrap se tím, Jay. Ignoruj ji. Je to nula.

Cválala jsem s Dustym na start a rudý oheň dál řádil uvnitř mě. Chodili jsme v kruhu. Zhluboka jsem dýchala a pak jsem si s mrazivým klidem sundala ochranné brýle. Běží nás osm – pět kluků, oplácaná vystrašená holka, kterou znám z dostihů pro děti, Michaela a já.

Říkáte, že dneska není náš den? Už je!

Jak tak kroužíme na startu, všímám si, že většina poníků jsou paličaté chlupaté herky, něco jako Dusty. Marius vedle nich vypadá jako filmová hvězda, která omylem zabloudila na zdejší úřad práce.

Ale mám z Dustyho dobrý pocit. Je náladový a nepatří k nejrychlejším, ale jedno o něm vím – rád při dostihu strká nos před ostatní. Možná na to nevypadá, ale při běhu by vypustil duši. Najednou pode mnou obživne, jako by se na něho nějak přenesl požár, který zuří v mém nitru.

Využij hněvu ve svůj prospěch. Tohle mi říkávala máma, Dusty.

Prstem mu nakreslím na plec srdíčko.

Všem jim vypálíme rybník.

Řadíme se vedle chlapa s červeným praporkem. Michaela dostala příkazem držet se dál od malérů, proto staví Maria na vnější okraj dráhy. Já a Dusty stojíme uvnitř oválu, těsně u pásy. Nikdo si nás nevšímá.

Startér mávne praporkem. „Jedeme!“

Běž, chlapče!

Rýpnu Dustyho do žeber. S pobídkou se vypořádá, jak nejlíp umí, ale po několika krocích zíráme ostatním na ocas. Kluci se strkají o pozice, ale tu nejvýhodnější vnitřní stopu si zabrala holka. Všimám si, že Marius s Michaelou hladce cválají vpravo kousek od ostatních, jako by si sami vyrazili na projížďku a užívali si to. Já tlačím Dustyho dopředu, jako bych drhla podlahu, jen aby neztratila kontakt se skupinou.

Nikam se nežeň! Však oni zpomalí. Jen je nech, ať se honí.

Dusty nemůže vyhrát. Jak by taky mohl? Jeho soupeři jsou mladší a rychlejší. Leda že...

Přepínají síly a upalují moc rychle. Kluci vyjíždějí koně jako ve finiši, přestože teprve minuli sloupek značící polovinu dostihu. Poník té holky na vnitřní dráze už také ztrácí. Zato Marius stále cválá pravidelně jako hodinky a nastolené tempo mu vyhovuje.

Blížíme se k poslední zatáčce. Jsem tři koňské délky za polem jezdců, které je pevně sevřené. Koně začíná zmáhat únava, stejně jako některé jezdce. Odsouvají se od vnitřní pásky do prostřed dráhy, kde je povrch rozšlapaný, a proto těžší. Nastává náš okamžik.

Ne, tady ne, chlapče! Tudy jdeme.

Řádí ve mně vnitřní požár. Díky němu jsem silnější a mnohem soustředěnější, což by do mě nejspíš nikdo neřekl. Navedu

Dustyho tak blízko k pásce, až se mi sloupky otírají o levé chodidlo. Bolest necítím. Našli jsme si úzký proužek dráhy, který ještě nestačila rozdupat koňská kopyta.

Náš dostih právě začíná. Jdeme na to, chlapče!

Dusty jako by vycítil, že ostatním poníkům dochází uprostřed rozblácené dráhy dech. Sotva pod sebou ucítí pevnější půdu, protáhne krok a skloní hlavu, jako když lovecký pes naráží na stopu.

Běž!

Vykřiknu, sevřu otěže a najednou letíme.

Řítíme se do cílové rovinky a naši soupeři kvapně berou koně zpět k vnitřní pásce – a vzápětí zjišťují, že civí na široký zadek starého poníka jménem Dusty. Před zatáčkou jsme byli poslední, teď jsme první. Jako mávnutím podivného kouzelného proutku.

Utíkej! Jen tak dál, chlapče!

Dustymu docházejí síly, ale vždycky byl bojovník. Dvě stě metrů do cíle. Sto padesát. Víím, co mám čekat, a jsem na to připravená. Slyším za sebou dusot kopyt a koutkem oka zachytím jasně ryšavou skvrnu. Rychle nás dohání.

Když se Marius dostane na úroveň mého pravého kolena, probudí se ve mně instinkt. Mávnu paží a zařvu: „Jóóóó!“ jako žokej vyjíždějící koně ve finiši.

Marius možná vypadá dobře, ale není to žádný hrdina. Lekne se mého válečného pokřiku a mávání. Vypadne z rytmu a popla-

šeně našpicuje uši. Michaela se ho pokouší znovu nastartovat, ale na to už je pozdě. Mineme cílový sloupek o půl délky dřív.

Dokázali jsme to, Dusty!

Zastavím a poplácám koně po krku. Michaela procválá kolem mě, brýle jí visí na krku.

„Cos to udělala?“ oboří se na mě. „Vyděsila jsi Maria a připravilas nás o výhru.“

Zavrtím hlavou a pokrčím rameny, jako bych netušila, o čem mluví.

Ale dobře to vím. Oheň v mém nitru rychle hasne, až z něj nezbude nic než příjemně hřejivá zář vítězství. V srdci vím, že jsem se nezachovala zrovna fěr – možná jsem na chvílku byla úplně mimo –, ale v pravidlech není nic o tom, že by jezdec nesměl křičet a mávat paží.

Klušu kolem diváků a slyším, jak si mezi sebou mumlají. Zdá se, že na mě a na Dustyho si nikdo nevsadil. Začínám si uvědomovat, že mě bolí levé chodidlo od toho, jak jsem jím narážela do dřevěných sloupků kolem dráhy.

Náhle se přede mnou zjeví strejda Bill, jako by ho někdo přičaroval. Obličej a krk mu planou tmavou, nebezpečnou červení. Popadne otěže tak prudce, až Dusty poplašeně zvedne hlavu.

„Slez!“ zavelí.

Sklouznu ze sedla. Sotva se dotknu země, levé chodidlo mě tak strašně zabolí, že málem upadnu.

„Co jsem ti povídal?“

Zavrtím hlavou a podívám se mu do očí.

„Povídal jsem, aby ses jí nepletla do cesty.“

Přijde k nám statný muž v ovčím kožichu a položí strejdovi ruku na rameno. „Dobrá práce, kamaráde. Tvoje dcera jela jako čert.“

„Dcera? Děláš si srandu?“ utrl se na něho strejda Bill. Jeho hněvivá ostrá slova znějí jako práskání bičem.

Zaskočený muž zvedne ruce v obranném gestu a odkráčí.

„Tak co mi k tomu řekneš?“ Strejda Bill ztiší hlas. „Tys na to zapomněla?“

„Normálně jsem finišovala, to je všechno.“

„Mávala jsi rukou a řvala jako pavián. To je... podvod.“

Opatrně se na něho podívám. Strejdovi vadí, že někdo podvádí? To slyším prvně.

„Vsadil jsem na Michaelu šest ku jedný;“ zasyčí. „Za ty vyhrané prachy jsem mohl koupit dalšího poníka.“

„Mrzí mě to.“

„Mrzí?“ ucedí přes zaťaté zuby. Hrozivě se ke mně naklání. Obličej má tak blízko u mého, že cítím jeho pot. „Po tom všem, co jsem pro tebe udělal? Za všechny ty prachy, co jsem utratil za poníky? A ty mi řekneš, že tě to *mrzí*? Ty malá...“

Beze slova mu vezmu otěže z rukou a odkulhám s Dustym pryč. Potřebuje se napít. Oheň vyhasl. Upřímně řečeno, začí-

nám si připadat trochu provinile kvůli tomu, co jsem provedla. Nikdy jsem nechtěla Michaelu naštvat.

„Tvrdilas, že rozumíš,“ volá za mnou.

Taky že jo, pomyslí si.

Pochopila jsem, že udělám všechno pro to, abych vyhrála.

Rozumím tomu tak, že když je někdo druhý, tak je jenom ten nejlepší z poražených.

Chápu, že mi nikdo nezabrání ukázat, co umím nejlíp.

Vracíme se domů v černo-zlatém přepravníku. V kabině vládne ticho. Michaela je naštvaná, strejda Bill se dusí vzteky a já jsem trochu vyděšená z toho, co jsem provedla. V teniskách cítím, jak mi natéká levý malíček, ale momentálně není vhodné o tom mluvit.

Když dojedeme do Coddingtonu, vesnice ležící asi kilometr od farmy, Michaela, která sedí mezi mnou a svým otcem, zamumlá něco o tom, že by mi měl dát nějaké peníze z výhry.

Strejda Bill se zlostně uchechtne. „Děláš si srandu?“

„Nechci žádné peníze, strejdo Bille,“ bráním se. „To je v pořádku.“

„Ale tati,“ namítne Michaela. „Za první místo bylo sto liber.“

„Tím, že jsem si na tebe vsadil, jsem přišel o hodně víc.“

Michaela se odvrátí. „Jay to nevěděla.“

Strejda Bill zavrtí hlavou. „Kde se to v tobě bere, holka? Zastáváš se člověka, kterej ti ublížil.“

„Tati, prosím. Kvůli mně.“

Strejda Bill se zachmuří, zatne zuby a civí přímo před sebe. Chvilí ho pozoruju. Najednou je mi smutno z té dálky, která nás dělí. Často jsem si představovala, jaké to asi je být Michaelou a mít otce, který vám pomáhá a rozhoduje za vás. Když jsem byla mladší, dokonce jsem si namlouvala, že je strejda náhrada za mého tátu, po kterém v mém životě zůstala prázdná mezera. Ale nikdy to nefungovalo. Strejda Bill se o to postaral.

Otočím se k Michaela a nahlas pronesu slova, na která myslím po celou cestu domů. „Promiň, Em. Nebyl to jenom finiš, jak jsem tvrdila. Věděla jsem, co dělám. Maria jsem vyplašila schválně.“

Michaela se podívá na svoje ruce a zamračí se. Ví, že jsem jí ublížila.

„Proč jsi to udělala?“ zeptá se tiše.

„Chtěla jsem vyhrát. Je to ve mně. Jako choroba. Musím do všeho jít naplno, i když vím, že mi to nepřinese nic dobrého. Nemůžu si pomoci.“

Strejda Bill se na mě podívá. V očích se mu objeví zvědavost, jako by mě viděl poprvé. „A pak ti někdo řekne, že máš prohrát, a o to víc si přeješ zvítězit. Je to tak?“ ptá se tiše. „Dostaneš vztek a chceš ostatním ukázat. Nedokážeš prohrát, i kdybys chtěla.“

„Ano,“ přikývnu. „Jak to víš?“

Pokrčí rameny. „Jenom hádám,“ zamumlá, když odbočíme na dlouhou příjezdovou cestu ke Coddington Hall. „Vím jenom, žeš mě stála balík. Tvoje teta má pravdu. Jsi černá díra na peníze. Všechno, co děláš, nás stojí prachy.“

„Vyhrála jsem, strejdo Bille. Co víc jsem mohla udělat?“

Přepravník zastaví před stájem. „V tomhle životě, panenko,“ odpoví mi, „můžeš vyhrát, a přesto jsi prohrála.“ Zírá na mě a já mu upřený pohled oplácím. „O poníky se nestarej, Michaelo,“ zadrmolí, aniž by ze mě spustil zrak. „Udělá to Jay.“

Vystoupí z auta a odkráčí. Štěrk křupe pod podrážkami jeho bot.

„To není fér, tati,“ volá za ním Michaela. „Má poraněnou nohu.“

„Jenom ji nech,“ ucedí, aniž by se otočil.

Michaela se omluvně ušklíbne a jde za ním.

Opatrně seskočím ze sedadla a syкну bolestí, když se levým chodidlem dotknu země. Malíček mám tak oteklý, že si netroufám zout tenisku dřív, než vyložím poníky, vyhřebelcuji je, nakrmím a napojím je na noc.

Spustím rampu v zadní části přepravníku, potom otevřu malá dvířka vpředu. Dusty, celý od bláta, ale spokojený, napůl spí. Mariovi je stále horko a potí se.

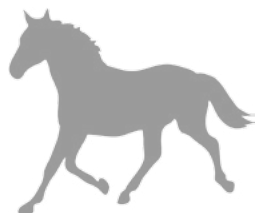
A jsme doma, chlapci. Vystupovat!

Vycouvám s Mariem a odvedu ho do boxu. Potom se vrátím pro Dustyho. Domů se dostanu nejdříve za hodinu, než si budu moct ošetřit nohu. Přesto se usmívám, když Dusty couvá z rampy.

Můj.

První.

Vítěz.

Kukaččí mládě

„Odpornější věc jsem dlouho neviděla.“

Druhý den ráno sedíme v kuchyni. Teta Elaine a Michaela si prohlížejí modročervenou kaši, která bývala mým malíčkem.

„Trochu v tom škube,“ přiznám.

Teta Elaine si ustaraně povzdechne. Jsem na tenhle zvuk zvyklá.

„To jsi celá ty, vid', Jay?“ Podívá se na moje chodidlo s výrazem, jako by se měla každou chvíli pozvracet. „Občas si o tebe dělám starost.“

Taková je moje nevlastní teta. Skutečnost, že jsem vyhrála dostih, pro ni nic neznamená. Vidí jenom můj pochroumaný malíček. Domnívá se, že dívky by měly být jemné a chovat se

jako dámy. Myslí si, že je děsně noblesní a elegantní, což je meta, které já nikdy nedosáhnu.

Jsem malá, statná a tmavé vlasy mám ostříhané nakrátko. Unesu na ramenou balík sena stejně snadno jako dospělý. Na koních jezdím rychle, nebojím se skákat přes překážky. Ve stáji jsem jako doma, takže mladou dámu nepřipomínám ani vzdáleně.

„Máš ho zlomený?“ Michaela se podívá na nešťastný malíček z větší blízkosti.

„Možná,“ připustím.

Teta Elaine se ušklíbne. „Radši se od ní drž dál, miláčku.“

Michaela se na mě usměje. „Neboj se, Elaine. Zlomené palce nejsou nakažlivé,“ namítne, ale poslušně se vrátí na své místo.

„Dobře víš, co tím myslím.“

Všichni víme, co tím myslí. Jsem jiná než oni. Mohla bych ji zkazit.

Připadá mi, že jsem tou součástí rodinné historie Bartonových, na kterou by teta Elaine radši zapomněla. Michaelina matka, Maria, utekla s brazilskou popovou hvězdou a teď žije v Jižní Americe. Strejda Bill je podle Elaine „trochu neotesaný“. Jeho sestra Debs, moje máma, měla po celý život spoustu problémů.

Když jsem přijela, teta Elaine pobývala v Coddingtonu už tři roky. Při zpětném pohledu mě napadá, že možná věřila tomu, že jako pravá dáma dokáže tuhle rodinu změnit.

A pak, nečekaně a bez varování, moje máma zemřela a zůstala jsem tu já – nevyvážená, neschopná se změnit. Holka bez otce a teď i bez matky, každodenní připomínka toho, jací Bartonové byli, než mezi ně Elaine vpadla.

O strejdovi Billovi mluví jako o „podnikateli“, zatímco z Michaely „roste slušná mladá dáma“. Bydlí „na panství“, k němuž patří „trocha půdy“ a „pár koní“.

Jenom mě nemůže nijak vylepšit. Kdykoliv během rozhovoru padne jméno mojí matky, pohotově začne mluvit o něčem jiném. O otci se nikdy nezmíní.

Přede dvěma lety, když jsme s Michaelou dokončily základku, bylo rozhodnuto, že Michaelu pošlou do soukromé internátní školy, zatímco já nastoupím na střední tady ve městě. Podle tety Elaine přebírá Michaela od „místních děcek“ (vyslovuje ta slova s náležitým odporem) „špatné návyky“. Je prý načase poskytnout jí motivaci stát se „pravou dámou“.

A já? O mně se nikdy nemluvílo, protože nebylo třeba. Jsem jedna „z těch děcek“ a moje „špatné návyky“ ve mně zakořenily natolik, že je ze mě nikdo nevytluče. Nedá se s nimi nic dělat.

Připadám si v Coddingtonu jako outsider. Kukaččí mládě v hnízdě. Kdyby nebylo poníků a Michaely, která věrně stojí při mně, nevím, co bych si počala.

Dojím snídani a vybelhám se z kuchyně. Slyším za sebou tlumené hlasy.

„Někdy člověk musí být shovívavý,“ mumlá teta Elaine.
„Vzhledem k okolnostem.“

Jdu si za svými povinnostmi. Nakrmím slepice, seberu vejce, zametu dvorek před stájemi, nakrmím a napojím pět poníků a Elainina koně Humphreyho. Celý rok poslouchám jako obehranou písničku, kolik rodinu stojím peněz. Aniž mi někdo musel říkat, začala jsem víc pomáhat ve stájích i na polích, abych si na sebe vydělala.

Kdysi jsem tyhle věci dělávala spolu s Michaelou. Obě jsme rády jezdily na koni a bavilo nás spolu s Tedem navštěvovat místní přehlídky a dostihy. Starat se o zvířata není práce. Je to zábava.

Nějaký čas jsme měly na těchhle akcích docela jméno. Účastnily jsme se soutěží dvojic. Byly jsme Bartonky – dvě dívky stejného věku, výšky a příjmení – ale jinak každá úplně jiná. Michaela jezdila na Lysanderovi, nádherném hnědákoví, který byl napůl arab. Já dostala k dispozici pomalejšího a o něco méně fajnového, zato spolehlivého Tinkera. Byly jsme dobrý tým.

V domě jsou fotografie, na kterých přebíráme ceny – blondatá Michaela, usměvavá a upravená, se směje do objektivu, a já, tmavovlasá, zanedbaná a vážná.

Od té doby se hodně věcí změnilo. Michaela tráví víkendy se svými novými spolužačkami a tvrdí, že má radši vyjíždky venku než soutěže. Dokonce se mi svěřila, že už nikdy nepojede dostihy. „Jsou moc *drsné*,“ prohlásila jednou ráno. Zasmála jsem se tomu, ale bylo mi smutno. Podnikaly jsme spolu tolik věcí.

Vykydám Dustymu, Mariovi, Humphreymu, Cardsharpovi, Lucky i Bantry Bayi, kteří vykukují ze svých boxů. Při zametání dvora si lámu hlavu, jestli Michaela začíná uvažovat o tom, že začne jezdit jako teta Elaine – pěkně vyšňořená, hlavně aby ji viděla na koni některá z přítelkyň a měla o čem mluvit na večírcích.

„Žokeje nic nezastaví, což?“

Otočím se a uvidím strejdu Billa, jak se opírá o branku oddělující zahradu od stájí a sleduje mě. V ruce má první doutník dne. Po včerejšku se divím, že se tady ukázal.

„Dneska nemůžu jezdit,“ hlásím. „Mám prst na maděru.“

„Nevadí,“ mávne strejda rukou. Zní to netrpělivě, ale pak se usměje, jako by se rozpomněl na slušné vychování.

A já vím, že od něho nemůžu čekat nic dobrého.

„Vadí ti tahle práce?“ Ukáže na koště v mojí ruce. „Starat se o zvířata?“

„Samozřejmě že ne. Mám koně ráda. Aspoň se dostanu z domu.“

Strejda Bill povytáhne obočí. „To je to tak špatný?“

„Chtěla jsem říct, že jsem v domě ráda, ale...“

„Vím, co myslíš.“ Otevře branku a zamíří ke mně. „Chtěl jsem se ti omluvit, děvče,“ spustí. „Včera jsem se nechal unýst a řekl jsem, co jsem neměl. Zkrátka mi ujela huba. Někdy se mi to stává.“

„Vím, jaké to je.“

Rozesměje se. „Všiml jsem si.“

„Mrzí mě, že jsem naštvála Michaelu.“

Strejda Bill pokrčí rameny. „Ty jsi vítěz. Našla sis nejlepší stopu. Využila jsi svou šanci. Jenom ta tvoje herka neměla nárok vyhrát.“

„Dusty je rychlejší, než si myslíš.“

„Cha!“ Strejda Bill dlouze potáhne z doutníku. „Byl jsem idiot. Měl jsem si na tebe vsadit. Takovej dostih bys vyhrála na každým koni.“

„Vážně si to myslíš?“ Odvrátím se a začnu zametat beton, aby si nevšiml, že se usmívám.

„Natřelas to starším děckám, a to se počítá.“

„Díky, strejdo Bille.“

Počkat. Za tím něco vězí. Já to vím. Můj strejda nikdy nechválí bezdůvodně.

„Takový dostihy se jezdějí celkem často,“ prohodí ledabyly. „Organizují se po celej rok, jenom se o nich nesmí moc nahlas mluvit.“

„Fakticky?“

„Podle mě bys v nich mohla bejt dobrá. Hele, domluví ti pár jízd a odvezu tě tam. Sem tam se uleješ ze školy. Vidíš v tom nákej problém?“

Teď je na mně, abych pokrčila rameny.

„Mohli bysme si kapku přivydělat.“ Spiklenecky mlaskne jazykem za sevřenými zuby. „Co ty na to, Jay? Bereš?“

Jen.

Se.

Mě.

Pokus.

Zastavit.

Duch na závodní dráze

Na dalších osmnáct měsíců se můj život změní. Vstoupím do světa „neoficiálních“ dostihů, jak jim říká strejda Bill.

„Neoficiální“ znamená „ilegální“.

Strejda Bill mi vysvětluje, že některé druhy zábavy – zrovna ty nejzajímavější – bývají zakázané. Třeba dostihy chrtů, kteří běhají za živými zajíci. Nebo pěstní zápasy. Dostihy poníků. Soukromé sázky.

Jdu do toho s ním, ale pravdou je, že nemám ráda lidi a někdy i děti, s nimiž se na neoficiálních závodech setkávám. Mají v sobě něco divokého a nebezpečného. Když se ocitnou na velkém poli nebo nepoužívaném letišti, jako by překročili hranice každodenního života a na několik hodin vstoupili do světa, kde platí jediné pravidlo.

Vyhrát. Získat peníze.

Žertují spolu, plácají se po zádech, ale pořád mají ten znepokojivý, tvrdý výraz v očích.

Jakmile dojde na dostihy, je strejda Bill ve svém živlu. V nepřítomnosti tety Elaine je hlasitější, neurvalejší a víc nadává. Jako by obživil a světle modré oči mu radostně svítí.

„Víš, co se mi líbí na dostizích poníků?“ Sedíme v autě a jedeme domů z dostihu, který jsem vítězně odjela na černobílém strakošovi s modrýma očima. Konal se na nepoužívané chrtí dráze v srdci Essexu. Strejdův úsměv mi napovídá, že se zadní kapsa jeho kalhot nadouvá dvacetilibrovými bankovkami.

„Peníze?“

Rozchechtá se. „Víc než jen to. Vracím se do mládí, život mě baví a daří se mi. Takovej jsem bejval, než se ze mě stal ctihodnej nudnej patron.“

Usoudím, že nejlepší bude nic na to neříkat.

„Líbí se mi, když člověk ví, jak si stojí.“ Mluví, jako by na mě zapomněl. „Nikdo mu do ničeho nekecá, neříká, co má dělat. Nikdo ho nevychovává. Neplatí žádná pravidla. Je to – všechno jednodušší.“

„Co jsi tehdy dělal?“ položím mu otázku, která zajímá hodně lidí, ale málokdo má odvahu se zeptat.

„Hm?“ Podívá se na mě, jako by ho překvapil můj hlas.

„Povídals, že se ti v mládí dařilo. Co jsi tehdy dělal?“

Pokrčí rameny. „Obvyklý věci. Import, export. Nemovitosti. Trochu jsem nakupoval a prodával. Jako každé. Jenom jsem to uměl líp.“ Zase se rozchechtá.

„A neoficiálně,“ doplním.

Spiklenecky na mě mrkne. „To je moje holka,“ zadrmolí a zapne přehrávač. Miluje diskotékové vypalovačky z osmdesátek. Někdy i zpívá. Příšerně.

Občas mě napadá, že takhle možná vypadají gangsteři. Ne jako ti z filmu s tmavými brýlemi, kloboukem staženým do očí a pistolí za opaskem. V reálném životě může gangster nosit kabát z ovčí kůže, poslouchat disco a mít velký barák na venkově se stájemi a poníky na zadním dvorku.

Zdá se, že se mu vede dobře, ale pořád si dělá starost o peníze. Cestou na dostihy i nazpátek telefonuje z auta.

Má svérázný způsob vyjadřování, který zahrnuje dlouhé výhružné mlčení. Někdy zaslechnu, jak osoba na druhém konci linky blekotá, dokud jí nedojdou slova anebo ji nepřeruší strejda Bill hrozivým podrážděným hlasem, který působí jako rána do žaludku.

Zdá se, že ve slovních bitvách nikdy neprohrává. Mluví o „zboží“ a „uspokojivém finančním vyrovnání“. Když blábolení na druhém konci linky začne slábnout, vypálí klíčovou otázku: „Tak si plácneme?“ Nikdo mu neodporuje.

Ukončí hovor a mrazivý výraz mu vydrží ještě pár vteřin. Potom se vzpomene a uvědomí si, že jsem tam s ním.

„Dobrou noc, trubče,“ ucedí.

Nebo: „Hra skončila.“

Popřípadě: „Další táhne ke všem čertům.“

Jezdíme se strejdou Billem na dostihy, ale nebereme s sebou žádného poníka. Ty nám dodávají trenéři.

Nikdy nevím, jaké zvíře na mě bude čekat v padoku. Některá (ale těch je jenom hrstka) mají jiskru v oku a je vidět, že se o ně výborně starají. Ale většina má ten smutný, odevzdaný výraz poníků, které život naučil, že od člověka nemají čekat nic dobrého. Mnozí jsou divocí a chlupatí, srst pokrývá suché bláto a kobylince. Někteří jsou sotva obsednutí. Vážně. Chovají se, jako by na nich předtím nikdo neseděl.

Všechno je v pořádku, pony. Jsi se mnou. V dostihu se o tebe postarám. Nech to na mně.

Cítím, jak se pode mnou chvějí, a při čekání na start je uklidňuji způsobem, který mě naučil Ted. Ukazováčkem pravé ruky jim na plec těsně pod kohoutkem nakreslím srdíčko.

„Říkám tomu trik se srdíčkem,“ říká Ted. „Na tomhle místě klisna ožďibuje hříbě, když se pasou. Uklidňuje ho tím. Odvrací jeho pozornost.“

Každý poník mě změní. Jakmile sedím v sedle a mám nohy ve třmenech, už nejsem nechtěný spratek, nedochůdče, dítě ukryté ve stínech, kterého si nikdo nevšímá. Čerpám sílu z rozehvělého chlupatého těla pod sebou. Možná jsem v očích přihlížejících stejně bezcenný tvor jako poník, na kterém sedím, ale mám svou vlastní sílu. Pohlížím na svět bez příkras, zato s odhodláním.

Strejda Bill mi koupil dostihové sedlo a já začínám experimentovat. Zkrátím si třmenové řemeny tak, že mám kolena skoro ve výšce přední rozsochy sedla. Jsem tím pádem lehčí a poníka tolik netížím. Ostatní jezdce trenéři nabádají, aby nejezdili v opičím sedu jako profesionální žokejové, ale mně to vyhovuje. Líp na koňském hřbetě držím rovnováhu.

Téměř instinktivně se učím, jak dostat z poníka to nejlepší. Buď klidná. Měj jemnou ruku. Neper se s ním. Dopřej mu pocit, že není v práci, ale volně cválá přes louku zalitou sluncem. Když kůň zapomene, že má na hřbetě člověka, uklidní se a uvolní. Jen v cílové rovince mu připomenu, že dostihy jsou taky práce.

Stává se ze mě expert na vyhýbání se problémům. Zjišťuji, že nejlepší je, když si mě nikdo nevšímá do té doby, než na tom doopravdy začne záležet – v cíli.

Jsem duch na dostihové dráze, duch, který vítězí.

Zpočátku se mi sem tam stávalo, že mě starší jezdci podcenili a domnívali se, že když jsem malá a mladá, nechám se

zastrašit nebo vytlačit z dráhy. Snaží se mě rozhodit tím, že mi během dostihu nadávají, schválně do mě narážejí anebo mi kříží dráhu, aby mě donutili přibrzdit.

Okamžitě ve mně vzplane rudý požár a oplatím jim to. Rychle se poučí, že se umím o sebe a svého poníka na dráze postarat. Zvěsti se šíří: s tou si nezahrávejte, je to cvok. A tak se mi drží z cesty.

Mám slušné výsledky. Většina malých jezdců podléhá přílišnému vzrušení. Jsou moc napjatí, aby nechali své poníky uklidnit a počkali si na správný okamžik, kdy zaútočit. Specializují se na delší dostihy. Takové, kde záleží na taktice.

Zpočátku strejda Bill trval na tom, abych jezdila v ošuntělém oblečení a s odřenou starou helmou na hlavě jako v Dustyho slavný den. Zjistil totiž, že na mrňavé tmavovlasé písckle, které může na farmě leda tak pást ovce, navíc sedící na chlupaté vykulené herce, může uzavřít hodně zajímavé sázky.

Ale pravidelní účastníci mu tuhle komedii dlouho nebaští. „Ta holka se nezdá,“ slyším je šeptat. Někteří jezdci také začnou jezdit odrbaní, jako by hadry někomu přinášely štěstí. Být za drbana je po určitou dobu na závodišti v módě.

Já tuhle atmosféru miluju – když jsem v padoku, strkám nohy do třmenů, kontroluju podbřišníky a zkouším si nového koně. Zajímá mě, jak se pohybuje, jestli je zdravý a silný, statečný, nebo se bojí. Lidský svět se svými starostmi a problémy

se rychle rozplyne. Užívám si nejlepší pohled na světě: na dostihovou dráhu, na kterou se dívám přes našpicované uši poníka.

„Víš, proč tě mám rád, děvče?“ Sedíme v autě a vracíme se z dalších dostihů. Strejda Bill ztlumí přehrávač a podívá se na mě od volantu.

„Nevšimla jsem si, že bys mě měl rád, strejdo Bille.“

„Protože je s tebou docela sranda. Jinak není na co koukat. Jseš takovej zanedbanej usmrkanec, přitažlivej asi tak jako toulavá kočka.“

„Díky.“

„Bez urážky, ale nikdy nebudeš půvabná jako Michaela. Tý stačí, aby se jen usmála, a lidi jí sami otvíraj dveře. Je zkrátka osobnost, jak se dneska říká. Její máma byla taky taková. Proto jsem se do ní zabouchl.“

„Já jsem taky osobnost,“ namítnu tiše.

„Ale úplně jiná, panenka. Všechno z tebe křičí, že jsi marnej případ. Tvůj táta jednoduše utekl a tvoje máma, dej jí pámbů nebe, se nechala snadno ovlivnit. Ty nemáš nikomu co nabídnout, a přece jsi vítěz. Máš to v kostech.“ Podívá se na mě a usměje se. „Víš, koho mi připomínáš?“

„Jsem zvědavá, co z tebe vypadne, strejdo Bille.“

„Mě. Vážně. Nejseš zase tak marná, jak vypadáš. Máš zkrátka něco ze mě.“

„Paráda. Vedu si čím dál líp.“

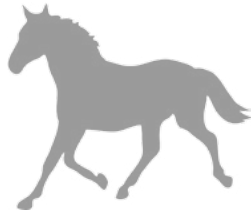
Chechtá se a já si nemůžu pomoci – směju se spolu s ním.

Je mi čtrnáct. Chodím za školu a dělám to, pro co jsem se narodila.

Jezdím.

Dostihy.

Vyhrávám.

Nejlepší máma na světě

Představte si, že se díváte na film a najednou se uprostřed obrazovky objeví velký černý čtverec. Vidíte, co se děje okolo něj. Můžete si představovat, co se děje za ním, ale nikdy se nedozvíte, o čem ten film doopravdy je, protože to podstatné vám uniká.

Je načase, abych vám vyprávěla o své matce.

Jmenovala se Debs a prvních osm let života mi byla tou nejlepší mámou na světě. Bydlely jsme spolu v malém bytě v Pec-khamu v jižním Londýně. V mnoha směrech byla jako já – tichá, nepořádná, trochu nedůvěřivá a neuměla dobře vycházet s cizími lidmi.

„My dvě proti celému světu, miláčku,“ říkávala, když mě ukládala do postýlky, a mně bylo báječně. Možná jsme byly

samy (o mém tátovi nikdy nemluvila, jenom mi řekla, že byl moc hodný a odjel do zahraničí dřív, než jsem se narodila) a možná jsme nebyly bohaté, ale měly jsme jedna druhou, a to nám dodávalo sílu.

Začala jsem chodit do školy a máma nastoupila na částečný úvazek do místního obchodu. Zjistila jsem, že miluju sport – v běhu jsem porazila každého kluka svého věku. Máma se občas zmínila o přestěhování do většího bytu. „Třeba nám strejda Bill pomůže,“ říkala. „Jednou se s ním seznámíš. Je... celkem charakter.“

Máma se vyhýbala lidem, kteří měli nějakou autoritu. Říkala jim „kravaťáci“, i když se nejednalo o muže v obleku.

Kravaťáci byli ti, kteří k nám chodili vybírat nájemné, stejně jako učitelé v mojí škole. Dále sem patřili sociální pracovníci a lékaři.

Proto mě udivilo, když se mi jednou odpoledne po škole svěřila, že byla na místní poliklinice. Prý má žaludeční potíže a občas ji něco bolí. Nejspíš jí schází vitamíny, ale doktoři chtějí, aby šla do nemocnice na nějaké testy.

„Zatracení kravaťáci,“ stěžovala si. Ale tentokrát se nesmála. Ani já ne.

Když jsem toho dne přišla ze školy, okamžitě jsem věděla, že je něco špatně. Máma se vrátila ze špitálu a kupodivu se zdála bledší a nemocnější, než byla ráno, když odcházela.

Sotva jsem prošla dveřmi, zahrnula mě projevy lásky a něhy. Byla až moc hodná a vstřícná. Její oči mě provázely, kamkoliv jsem se hnula.

Zeptala jsem se na výsledky těch testů. Prohlásila, že všechno bude zase v pořádku. Ano, všechno se spraví. Ale já i ve svých osmi věděla, že když se něco řekne dvakrát, neznamená to větší pravdu, ale naopak menší.

Zvládneme to, opakovala. My dvě proti celému světu.

Právě tehdy se na obrazovce našeho života objevil černý čtverec. Druhý den, když jsem se vrátila ze školy, byli v kuchyni s mámou muž a žena.

Muž byl vysoký a šedovlasý. Jeho partnerka malá, pohledná, vzorně upravená a zjevně namyšlená. Vypadali, jako by byli radši kdekoliv jinde, jenom ne v naší kuchyni.

Okamžitě mi blesklo hlavou, že nás ta ženská soudí. Kritic-kýma očima zkoumala neumyté nádobí ve dřezu, teplákovou soupravu, kterou měla máma na sobě, i mě. Viděla jsem, že ba-lancuje na samém okraji židle, jako by si dávala pozor, aby se o ni moc neušpinila. Muž seděl proti ní s vyhaslým výrazem v očích.

„Tohle je tvůj strejda Bill. Konečně se poznáváte.“ Z mámina hlasu zaznívalo zoufalé, křečovitě veselí. „A tohle je tetička Elaine.“

„Teta Elaine,“ opravila ji žena s neupřímným úsměvem. „Tetička působí trochu starosvětsky, nezdá se vám?“

„Já jsem se strejdou Billem spokojenej.“ Muž se zvedl a objal mě. Páchl vyčpělým tabákem. Co se tady děje?

„Musím s tebou mluvit o něčem moc důležitém,“ pronesla máma věcným tónem, kterým mě neošálila. „Asi by sis měla radši sednout.“

Nic jsem nechápala. Máma působila mnohem vážněji, než jsem ji znala. Vysvětlovala mi, že všichni máme něco, co se jmenuje slinivka břišní, a ta její není úplně v pořádku. „Podle doktora mě trochu zlobí, holka jedna neposlušná.“ Snaživě se rozesmála. Láme mi srdce, když si vzpomenu na ten smích.

Tehdy jsem poprvé slyšela nové děsivé slovo. Rakovina. Všimla jsem si, že se mu dospělí vyhýbají, když diskutují o situaci. Jako by nemoc dokázali udržet v šachu tím, že o ní nebudou mluvit.

V nadcházejících týdnech, které jsem trávila u strejdy Billa a tety Elaine, se o „tom“ naopak mluvilo hodně.

Šíří se to. Bude to rychlé. Zhoršuje se to. Nedá se s tím vůbec nic dělat.

Ale čím se máma cítila hůř, tím míň to chtěli probírat. Teta Elaine vždycky pohlédla mým směrem a zamračila se, jako by rakovina bylo něco vulgárního, co se týká jenom spodiny.

Tou dobou jsem mámu navštěvovala v hospici, kde žila, a zpočátku jsme si povídaly skoro normálně.

Poprvé v životě se ochotně rozpovídala o mém tátovi.

„Zažila jsem s ním spoustu legrace a byl houževnatý. Nikoho takového jsem předtím neznala.“

„Co dělal?“

„Byl muzikant. Hrál v takové velice divoké kapele. Seznámili jsme se po jednom z jeho koncertů a už jsme spolu zůstali. Našla jsem spřízněnou duši.“

„Jak se jmenoval?“

„Jerzy. Byl Polák. Říkala jsem mu Jay.“

„Proto...“

„Ano, proto jsi Jay. Někdy ho v tobě vidím.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Nikdy jsem se nedozvěděla, proč mě opustil. Jednoho dne zkrátka zmizel – pár týdnů před tím, než ses narodila.“

„Možná dostal strach.“

Máma se v posteli zavrtěla. „Nemyslím. Těšil se, že bude otcem. Něco se stalo.“

Zatvářila se tak smutně, že jsem radši začala mluvit o něčem jiném.

Po pár týdnech jí mluvení začalo dělat potíže. Úsměv na bledé tváři ji stál spoustu sil a spíš připomínal bolestnou grimasu. Když jsem za ní jednou v sobotu přišla, zjistila jsem, že se přes noc úplně změnila. Jak se to mohlo stát? Poznala jsem, že umírá.

Seděly jsme a mlčely. Usmála se na mě. Život, který v ní zůstal, se usadil v jejích tmavých jiskrných očích.

„Ty. Jsi. Mimořádná. Jay.“

Každé slovo vyslovila jako samostatnou větu. Kdyby měla dost času a v těle dost sil, mohla by vydat na knihu.

„Nikdy. Na. To. Nezapomínej.“

„Nezapomenu, mami. Jsi unavená. Odpočiň si.“

Když jsem ji viděla příště, skoro nemohla mluvit. Každé slovo ji stálo spoustu námahy.

Neboj.

Se.

Samým soustředěním krčila čelo.

Tohle.

Zvládneš.

Jsi.

Jiná.

Jedinečná.

Moje.

Jay.

Řekla jsem jí, aby odpočívala. Nemusí mi nic říkat. Já jí přece rozumím. Ale slova se z ní řinula dál, zadýchaná a ochraptělá.

Ty.

Jsi.

Vítěz.

Tak.

Odhodlaná.

Jsem.

Na.

Tebe.

Hrdá.

Moje.

Holčičko.

Odpověděla jsem, že je ta nejlepší máma na světě.

Hlavně.

Buď.

Silná.

Drž.

Se.

Svých.

Snů.

Udělej.

To.

Pro.

Mě.

Věděla jsem, že v sobě budu tahle slova nosit po zbytek života.

Po chvíli se unavila a usnula. Strojda Bill mě odvezl zpátky do Coddington Hall. Sotva jsem vystoupila z auta, zamířila jsem do stáje.

Už tenkrát, přestože jsem neuměla jezdit, mě přítomnost koní uklidňovala. Jejich něžné oči, vůně, nesmělá zvědavost,

teplo stoupající z hladké srsti. Sálala z nich jakási klidná síla a já se taky hned cítila silnější. Ve stáji mi bylo líp než v domě.

Michaela tou dobou měla horského ponyho jménem Tinker. Výborně jsme spolu vycházeli, Tinker a já.

Otevřela jsem dvířka boxu a opřela jsem si obličej o jeho krk.

Ahoj, chlapče. Ty mi rozumíš, že? Budu ti vyprávět o své mamince.

Strávila jsem u Tinkera celé odpoledne. Seděla jsem v rohu boxu, myslela na mámu a v hlavě slyšela její slova. Michaela se přiběhla sem tam podívat, jestli jsem v pořádku.

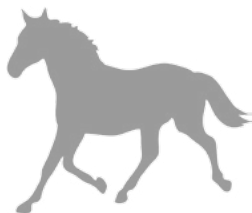
Mnohem později se nad dvířky objevila hlava strejdy Billa. Jeho výraz mi řekl vše, co jsem potřebovala vědět.

Žádná.

Další.

Slova.

Nebudou.

V poklusu

Po mámině smrti nastal zvláštní čas. Žila jsem na venkově ve velkém domě s rodinou, kterou jsem sotva znala. Strejda Bill se pilně věnoval svým obchodům a vydělával peníze. Teta Elaine mě nikdy neměla ráda. Ani tehdy na začátku, kdy ke mně byla rádoby laskavá a plná pochopení. Už tenkrát jsem cítila, že se do vlídnosti musí nutit. Něco jako když vás někdo příliš tvrdě poplácá po hlavě.

„Nejsem tvoje teta, ale nevlastní teta,“ řekla mi kdysi. „Jenom aby bylo jasno.“

Michaela byla jiná. Povíдалa si se mnou a vyplňovala ticho v mém životě. Vyprávěla mi o škole, kam budu na podzim také chodit. Svěřila se mi, jak se jí každý den stýskalo po mámě, když

odešla. Její štěstí mi připomínalo, že život jde dál a po deštivých dnech zase vyjde slunce.

Obě jsme milovaly koně. Každé ráno, když jsem vstala, úplně nejdřív jsem se podívala z okna ke stáji, kde Tinker, Lysander a Elainin kůň Humphrey vykukovali ze svých boxů. Tehdy v létě jsme u nich trávily většinu dne. Staraly jsme se o ně, hřebelcovaly je, zaplétaly jim hřívu a čistily kopyta.

Michaelu učili jezdit drazí trenéři, zatímco já jsem všechno potřebné pochytila od Teda, zaměstnance strejdy Billa.

A byla jsem na tom líp. Tedovi je něco přes padesát, pochází z Irska a strejda s tetou ho berou jako samozřejmost. Je to tmavovlasý tichý chlápek, který si víc povídá s koňmi než s lidmi. Napadá na nohu, kterou si vážně zranil, když byl ještě kluk.

Byl to Ted, kdo mě poprvé vysadil na Tinkera v *kruhovce*, malé ohradě za stájí. Ukázal mi, jak mám držet otěže, jak mám mít nohy ve třmenech, jak koně přimět, aby šel dopředu, zastavil a reagoval na povely, které mu dávám nohama a rukama.

„Rychle se učíš,“ zamumlal napůl pro sebe, když jsem kolem něho kroužila napřed v kroku a potom klusem. Pravdou je, že mi nemusel nic říkat dvakrát. Cítila jsem se v sedle stejně lehce a pohodlně jako na vlastních nohách. Jako bych se ježdění věnovala v předchozím životě a tahle lekce mi to měla jenom připomenout.

S poníky jsme si sedli. Od prvopočátku jsme si rozuměli. Cítila jsem, že každý potřebuje jiný přístup, jiné napětí otěží i intenzitu pobídek. Tinkera jsem musela mít na otěži, Lysander potřeboval uklidňovat. Přestože jsem se zatím všechno učila, důvěra musela být na obou stranách.

Sem tam jsem si všimla, že se Ted potutelně usmívá. Když jsem ho požádala, aby mi dával lekce navíc, naoko se zlobil, že ho otravuju, ale vždycky mi vyhověl. Věděl, že bych mu stejně nedala pokoj, tak dychtivá jsem byla naučit se víc. Když jsem chodila krokem, chtěla jsem klusat. Když jsem cválala, toužila jsem po trysku.

Jednou, po tom, co jsem s Tinkerem překlusala přes břevna položená na zemi, jsem koně nasměrovala k nízké dřevěné překážce na zkřížených nohách, které se říká kavaleta, a přeskočili jsme ji. Ted mě rozčileně napomenul, co že to provádím, ale hned nato mi ukázal, kde mám mít ruce, když kůň skáče.

„Hele, žokeji, hezky jeden krok za druhým,“ mírnil mě. „Je to stejně jako s mladými koňmi. Přetěžuj je – chtěj po nich všechno moc a moc brzy – a zkazíš je na celý život.“

Netrvalo dlouho a už jsme se my tři proháněli po loukách – Ted na Humphreyovi, Michaela na Lysanderovi a já na Tinkerovi. „Paty dolů!“ dirigoval mě cestou můj trenér. „Holeně ke koni. Nedrž ho za hlavu! Jemná ruka! Vem si ho na otěž a trochu ho prober, žokeji! Lehký klus!“

Dělala jsem, co mi přikazoval. Dodnes se mi stává, že když jezdím, slyším v hlavě jeho hlas se silným irským přízvukem. *To je ono, žokeji! Zklidni ho! Bude to dobrý.*

Dotírala jsem na Teda, aby mě nechal skákat přes klády a nízké plůtky. Když jsem byla venku s Michaelou, snažila jsem se pobídnout Tinkera do trysku.

„Netlač na pilu,“ nabádal by mě Ted. „Do jezdce máš ještě sakra daleko, mladá dámo.“

Strejda Bill prohlásil, že jsem blázen do koní. Slabé slovo. Snila jsem o tom, jak jezdím a skáču, chtěla jsem se stát žokejem. V knihovně v Coddington Hall jsem našla starou knížku s názvem *Velké dámy: Slavné klisny v dějinách*. Odnesla jsem si ji do pokoje a každou noc jsem si četla o koních, kteří se před mnoha lety zviditelnili na dostihových drahách.

Na podzim jsem šla do školy, ale v myšlenkách jsem dál prodlévala u Tinkera a Lysandera. Při vyučování jsem nedávala pozor a místo abych poslouchala učitele, kreslila jsem si koně. Při matice jsem si četla pod lavicí dostihový zpravodaj, který strejda každý den dostával, a studovala, kteří koně nejlíp běží tu kterou distanc. Kdyby se nade mnou nevznášel přízrak velké osobní tragédie, která mě postihla, učitelé by si ze mě zoufali.

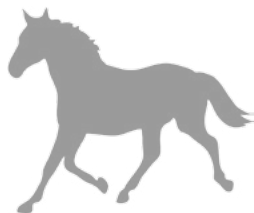
Všichni se domnívali, že moje posedlost ježděním a koňmi není nic jiného než forma úniku před bolestí, s níž se potýkám. Trvalo jim skoro celý rok, než zjistili, že se nehrouším smutkem.

Ježdění mě posilovalo. Před ničím jsem neutíkala, protože mě denně na každém kroku provázel mámin hlas. Byla se mnou. Její slova ke mně připlouvala – hezky jedno po druhém – a uklidňovala mě. Připomínala mi, že nikdy nejsem úplně sama.

Vedla.

Mě.

Dopředu.

Soukromá charita

Závodila jsem na ponících skoro rok a za tu dobu se hodně změnilo.

Nastoupila jsem do nové školy, ale scházela mi Michaela, která by mi dodávala klid a kapku toho zprostředkovaného dívčího kouzla. Zkrátka jsem nezapadala. Ani při sportu. Protože jsem byla rychlejší a po fyzické stránce zdatnější než moji spolužáci, byla jsem pro ně divná. Napůl kluk, napůl holka. Dali mi přezdívku „Mimoň“. Byla jsem pro ně „ta divná Bartonová“.

Naopak Michaela byla na soukromé škole v Northfield Lodge spokojená. V okamžiku, kdy mě naplno chytnou dostihy, ona míří jiným směrem. Ona má poníky místo panenek. Nejradši je hřebelcuje a čančá. Za nejdůležitější považuje, aby dobře vypadali, když jdou ven.

Já chci jezdit rychle a vyhrávat. Jí to přijde směšné.

„Nemůžu pochopit, proč ti tolik záleží na tom být první“, trylkuje podivně zpěvavým hlasem, který si osvojila v nové škole. „Chci tím říct, že venku je celý svět, který nemá s koňmi nic společného. Třeba bys ho měla někdy vyzkoušet.“

Na zlomek vteřiny jsem v pokušení jí vysvětlit, co cítím, ale brzy mě to přejde. Nemá to cenu. Radši budu šetřit dechem.

Moje nejlepší kamarádka se mi vzdaluje. Dostihy poníků mě zocelily. Nikdy jsem nebyla dobrá v klábosení o večírcích, klucích nebo celebritách, ale poctivě jsem se o to snažila a někdy mi to i šlo. Teď se tím neobtěžuju, zato Michaela na těchhle blbostech záleží víc a víc. Skoro každý den mi vypráví o něčem, co mě nezajímá. Časem ji to přestane bavit a prohlásí, že mám nulové konverzační schopnosti.

Možná je to pravda. Předě dvěma lety jsme si povídaly pořád. Strejda Bill o nás říkal, že jsme „meliva“, protože pořád o něčem meleme. Najednou nemáme téměř nic společného.

Dny, které trávím se strejdou Billem na závodisti, situaci jenom zhoršují. Michaela se o dostizích nikdy nezmíní, ani když vyhraju – vlastně *hlavně* tehdy –, ale já cítím, že ji štve, že dělám něco, v čem jsem úspěšná, navíc s jejím otcem, a pohybujeme se ve světě, kterému ona nerozumí.

Můj život v Coddington Hall je najednou úplně jiný. Čím víc mluvím a myslím na ježdění, tím víc lezu tetě Elaine na nervy.

Před svými přítelkyněmi žertuje: „Jay by klidně mohla být kůň.“ Pak se provinile zachichotá, jako by jí za mě bylo trapně.

Strejda Bill tráví stále víc času ve své kanceláři. Když je s touto Elaine a Michaelou, někdy působí skoro nepatřičně. Občas dokonce vesele poznamená, že pro ně není dost nóbl, a nenápadně mrkne mým směrem. Uvolní se jedině na dostizích a to mi taky dělá starost. Jako bychom byli dvě rodiny.

Nezapadám ve škole a teď už ani doma.

Je začátek léta a my se strejdou máme za sebou úspěšný týden. Dvě dostihová klání, tři vítězství.

Na víkend k nám přijedou dvě holky z Michaeliny školy – Emma (vysoká tmavovláška, která pořád pohazuje vlasy, jako by točila reklamu na šampon) a Flossie (rozkřičená, oplácaná nána, co si o sobě myslí, bůhví jaký není charakter).

V loňském školním roce jsem se dozvěděla, že jsou těsně semknutá trojka. Mají svoje vlastní vtípky a baví se mezi sebou hloupoučkým slangem ze své „boudy“, jemuž nerozumím. Neustále spolu vesele štěbetají jako zpěvní ptáci a já si vedle nich připadám jako opelichaný vrabec.

Pokouším se k nim přidat, ale schytám plnou dávku nevraživých pohledů typu: Co mezi nás lezeš? Nebo: Co ty o tom víš? Zakončené významným: Ty jsi ještě tady?

Tohle ještě zvládnou. O víkendu, kdy tu má Michaela „svou partu“, si jdu po svém a trávím víc času o samotě. Ve stáji je vždycky co dělat.

Tu sobotu po snídani jsem na dvorku před boxy a sedlám Dustyho. Holky se chtěly po ránu projet, ale nikde je nevidím. Zaběhnu do domu a najdu je u televize.

„Jedu ven. Přidá se někdo?“

Nikdo mi neodpoví, všechny oči jsou přilepené k obrazovce.

„Slyšíte mě? Jdete?“

V tomhle bodě se Michaela protáhne. Aniž se na mě podívá, prohodí: „Mohla bys mi osedlat Maria?“

„Cože?“

„A taky Luckyho, když už v tom budeš. Mimochodem – Em si vezme Dustyho.“

„Co to má znamenat, Michaelo?“

„Díky, Jay.“

Stojím tam jako tvrdé Y, zatímco ty tři civí na bednu. Cítím, jak se chvěju. Flossie si odkašle a zamumlá k Michaelae: „Neotáčej se, ale pořád tu je.“ Ta druhá, Emma, se zachichotá.

Michaela se na mě podívá. „Přijdeme, hned jak to skončí. Jo, a dej mi na Maria uzdečku s kombinovaným nánosníkem.“

Odejdu, ale ne do stáje. Napřed zaběhnu do svého pokoje a potom zpátky po schodech do přízemí, abych zjistila, jestli se po mém odchodu parta přece jenom nerozpovídala.